

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. JUDr. Emilem Fleglem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 6. 2019, č. j. 75 A 22/2017 - 54,

t a k t o:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 6. 2019, č. j. 75 A 22/2017 - 54, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 16. 8. 2017, č. j. 3751/DS/2017, JID: 130115/2017/KUUK/Piš, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 23 581 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Emila Flegla, advokáta se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2017, č. j. 3751/DS/2017, JID: 130115/2017/KUUK/Piš. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 1. 2017, č. j. MM/OPD/ODN/65403/2016/KruE, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění k 10. 6. 2019 (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 5 odst. 1

písm. a) téhož zákona užitím vozidla, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, konkrétně vyhláškou č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění do 30. 9. 2018 (dále jen „vyhláška č. 341/2014 Sb.“). Stěžovatel užil v provozu na pozemních komunikacích vozidlo, které mělo prasklé čelní sklo ve stírané ploše o délce větší než 20 mm, což je podle § 40 odst. 2 vyhlášky č. 341/2014 Sb. vždy závadou, která ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

[2] Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že na vozidle tovární značky Škoda, RZ: X, byla v době spáchání přestupku viditelná prasklina čelního skla větší než 20 mm. Není proto pochybností, že se jedná o závadu na vozidle, která ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a že řidič skutečně ohrožoval závažným způsobem ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, neboť jízdu vykonával v centru města. Vzhledem k tomu, že argumentace stěžovatele nouzovým dojetím nebyla svědeckými výpověďmi potvrzena, ani nijak jinak doložena, uložil správní orgán I. stupně stěžovateli pokutu ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

[3] Žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že nemá pochybnosti o spáchání přestupku. Výpovědi službukonajících policistů shledal spolehlivými a obsahově v souladu s prvotními záznamy o průběhu zákroku, čímž bylo vyvráceno tvrzení stěžovatele, že se jednalo o nouzové dojetí. Dále uvedl, že k porušení povinností skutečně došlo a naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 3. zákona o silničním provozu bylo stěžovateli spolehlivě prokázáno. Správní orgán I. stupně postupoval podle žalovaného v souladu s právními předpisy, přičemž vina stěžovatele byla přesvědčivě prokázána.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud jako nedůvodnou zamítl. Vyšel přitom z uplatněných žalobních bodů a v odůvodnění rozsudku uvedl, že i když ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně chybí ustanovení zvláštního právního předpisu [konkrétně § 40 odst. 2 písm. b) bod 1. vyhlášky č. 341/2014 Sb.], neměla tato vada vliv na zákonnost rozhodnutí jako celku. Stěžovatel totiž věděl, jaké jednání je mu kladeno za vinu, a konkrétní ustanovení, které porušil, se dozvěděl z odůvodnění rozhodnutí. Dále krajský soud potvrdil závěr správních orgánů o tom, že se nejednalo o nouzové dojetí, které by užití vozidla nesplňujícího technické požadavky umožnilo. Stěžovatel současně s žalobou předložil krajskému soudu potvrzení o výměně čelního skla vystavené automechanikem T. K. Krajský soud proto při jednání provedl důkaz výpisem z živnostenského rejstříku, ze kterého jasně vyplynulo, že sídlo uvedeného automechanika je od místa spáchání přestupku vzdáleno více než 100 km. Současně z živnostenského rejstříku nevyplývá, že by pan Krejčí provozoval autoservis na jiném místě. Bylo přitom stěžovatelovou povinností zvolit nejbližší místo, kde by mohl závadu odstranit. K výpovědím policistů krajský soud uvedl, že z žádných okolností nevyplývá, že by měli policisté jakýkoli zájem na věci. Drobné odchylky v jejich výpovědích nejsou natolik důležité, aby snižovaly hodnotu a použitelnost jejich výpovědí. Konečně, k výši uložené sankce krajský soud připustil, že hodnocení žalovaného je poněkud strohé, avšak vzhledem k tomu, že v předmětném řízení nebylo možné od uložení sankce upustit

pokračování

a že tresty byly vyměřeny na samých spodních hranicích zákonných sazeb, lze hodnocení žalovaného považovat za dostatečné.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel předně namítal, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, neboť ve výroku rozhodnutí nebyl uveden zvláštní právní předpis, ani konkrétní ustanovení, které měl stěžovatel porušit. Dále namítal, že se jednalo o nouzové dojetí. Tato argumentace byla podle stěžovatele ve správním řízení vyvrácena odkazem na vnitřně rozporné svědecké výpovědi dvou policistů, kteří nadto postupovali nezákonně, když na místě nese-psali úřední záznam. Správní orgány přitom neuvedly, proč se přiklonily právě k výpovědím policistů. Závěr o tom, že se o nouzové dojetí nejednalo, postavil krajský soud pouze na spekulacích, přičemž vyšel z toho, kde má automechanik formálně evidovanou provozovnu. Důkaz výpisem z živnostenského rejstříku pak provedl, aniž by ve věci nařídil jednání. Závěrem stěžovatel uvedl, že námitka nepřezkoumatelnosti výše uložené sankce nebyla řádně vypořádána, a to ani žalovaným, ani krajským soudem.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Podstatou kasační stížnosti je posouzení otázky, zda se stěžovatel skutečně dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 3. zákona o silničním provozu tím, že užil vozidlo, které nesplňovalo technické požadavky, resp. mělo prasklé čelní sklo. Stěžovatel sice namítal také nepřezkoumatelnost výše uložené sankce, nicméně jeho námitky míří primárně do samotné odpovědnosti za spáchaný přestupek, neboť uvedl, že se jednalo o nouzové dojetí.

[11] Podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 3. zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.

[12] Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti

za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění k 10. 6. 2019 (dále jen „zákon o podmínkách provozu“) je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

[13] Podle § 91 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vydá Ministerstvo dopravy vyhlášku k provedení § 2 odst. 5 až 8, § 2 odst. 10 a 11, § 3 odst. 4, § 4 odst. 7, § 5 odst. 9, § 6 odst. 7, § 7 odst. 6, § 7a odst. 3, § 7b odst. 8, § 7d odst. 3, § 7e odst. 4, § 7f odst. 3, § 9 odst. 4, § 12 odst. 9, § 13 odst. 7, § 14 odst. 3, § 14a odst. 6, § 16 odst. 9, § 17 odst. 7, § 19 odst. 3, § 20 odst. 4, § 21 odst. 4, § 23 odst. 4, § 24 odst. 5, § 26 odst. 4, § 27 odst. 6, § 28 odst. 1 písm. d), m) a p), 28d odst. 1 a 2, § 31 odst. 1 a 3, § 33 odst. 2, § 33b odst. 1, § 33c, § 36 odst. 2, § 38 odst. 3, § 38c odst. 6, § 38d odst. 4, § 47 odst. 3, § 48 odst. 7, § 48a odst. 4, § 53 odst. 2, § 54 odst. 4 a 12, § 57 odst. 5, § 58 odst. 3, § 59b odst. 8, § 60 odst. 5, § 62 odst. 3, § 63 odst. 5, § 72 odst. 6, § 74 odst. 1, § 75 odst. 2 a 3, § 76 odst. 1, § 78 odst. 1 a 3, § 79 odst. 8, § 79a odst. 6, § 79b odst. 7, § 79c odst. 4, § 82 odst. 1 a § 87.

[14] Podle § 40 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb. jsou-li na vozidle závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí.

[15] Podle § 40 odst. 2 písm. b) bodu 1. vyhlášky č. 341/2014 Sb. je závadou podle odstavce 1 vždy prasklé nebo poškozené čelní sklo ve stírané ploše o délce nebo průměru větším než 20 mm.

[16] Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jelikož byla prasklina na čelním skle stěžovatelova vozidla větší než 20 mm, jednalo se o takovou závadu, která v souladu s § 40 odst. 2 písm. b) bodu 1. vyhlášky č. 341/2014 Sb. představuje vždy závadu, která ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Tento závěr přejal také žalovaný, jakož i krajský soud.

[17] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že podle čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky je soudce při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; současně je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou. Nastane-li situace, že podzákonný právní předpis není v souladu s výslovným zákonným zmocněním, toto zmocnění překračuje, či zmocnění k jeho vydání zcela chybí, je povinností soudu takovouto vyhlášku nerespektovat a použít pouze zákon (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2006, č. j. 2 As 57/2005 - 71, publ. pod č. 1124/2007 Sb. NSS).

[18] V nyní projednávané věci dospěly správní orgány, jakož i krajský soud k závěru, že se stěžovatel skutečně dopustil přestupku uvedeného v § 125c odst. 1 písm. a) bodu 3. zákona o silničním provozu, neboť na vozidle, které řídil, byla taková závada, která je dle § 40 odst. 2 písm. b) bodu 1. vyhlášky č. 341/2014 Sb., vždy považována za závadu, jež ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Ustanovení § 40 uvedené vyhlášky svým obsahem konkretizuje § 37 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu. Vzhledem k tomu, že vyhláška č. 341/2014 Sb. představuje podzákonný právní předpis, je k jejímu vydání nezbytné výslovné zákonné zmocnění. Výčet ustanovení zákona o

pokračování

podmínkách provozu, k jejichž provedení je Ministerstvo dopravy oprávněno vydat vyhlášku, obsahuje § 91 odst. 1 téhož zákona (viz výše bod 13 odůvodnění tohoto rozsudku); jedná se přitom o výčet taxativní. Toto ustanovení však zmocnění k provedení § 37 odst. 1 písm. a) neobsahuje.

[19] Z uvedeného je tedy zjevné, že krajským soudem i oběma správními orgány aplikovaný § 40 odst. 2 písm. b) bod 1. vyhlášky č. 341/2014 Sb. nevychází ze zákonného zmocnění, a není tak dodržen princip *secundum et intra legem*; odvozená normotvorba ve formě vyhlášky Ministerstva dopravy v tomto případě tedy nevychází z explicitního zákonného zmocnění. Tento závěr přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 221/2014 - 46 [v souvislosti s přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3. zákona o silničním provozu sice posuzoval § 36 odst. 1 a 3 písm. a) vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, jež obsahovala shodné ustanovení o velikosti praskliny přesahující 20 mm, neboť tato vyhláška byla rozhodná pro tehdy posuzovanou věc; vyjádřil se však výslovně také k nyní rozhodnému § 40 vyhlášky č. 341/2014 Sb., jež nahradila tehdy aplikovanou vyhlášku]. Krajský soud proto pochybil, pokud neaplikovatelnost § 40 vyhlášky č. 341/2014 Sb. přehlédl a při právním posouzení z tohoto ustanovení vycházel. V opačném případě by totiž nemohl závěr o odpovědnosti za spáchaný přestupek postavit pouze na skutečnosti, že prasklina na čelním skle byla větší než 20 mm, neboť to, že prasklina přesahující 20 mm představuje vždy závadu, která ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, stanoví právě § 40 vyhlášky č. 341/2014 Sb.

[20] Nejvyšší správní soud současně nepřehlédl, že s účinností od 1. 10. 2018 byl § 40 vyhlášky č. 341/2014 Sb. zrušen, a to novelou provedenou vyhláškou č. 206/2018 Sb.; v době rozhodování krajského soudu se tak jednalo o ustanovení již zrušené. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, přitom vyplývá, že přezkoumává-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt (podle současné právní úpravy za přestupek), je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější (zásada retroaktivity ve prospěch pachatele). Ustanovení § 40 vyhlášky č. 341/2014 Sb. (obsahující konkrétní rozměr, nad který je prasklinu v čelním skle nutné posoudit vždy jako závadu, jež ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích) tudíž nebylo možné aplikovat ani z tohoto důvodu.

[21] Nejvyšší správní soud současně dodává, že neaplikovatelnost citovaného ustanovení vyhlášky č. 341/2014 Sb. automaticky neznamená, že by se stěžovatel uvedeného přestupku skutečně nemohl dopustit. Je však potřeba hodnotit, zda poškození čelního skla v nyní souzené věci opravdu představuje takovou závadu v technickém stavu vozidla, která bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 37 zákona o podmínkách provozu, a že se tedy jedná o vozidlo technicky nezpůsobilé tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu [srov. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3. zákona o silničním provozu].

[22] Při hodnocení, zda se skutečně jedná o takovou závadu, která bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, je nutno přihlídnout zejm. k umístění praskliny a její celkové délce, příp. průměru. Lze si totiž představit situaci, kdy i velmi malá prasklina čelního skla (např. právě v průměru okolo 20 mm) bude představovat závadu, která bezprostředně ohrožuje bezpečnost a ostatní účastníky provozu, a to například tehdy, bude-li se nacházet v blízkosti tzv. mrtvého úhlu či slepého bodu, a tím tento úhel či bod *de facto* rozšiřovat (např. v blízkosti předních sloupků). V takovém případě by bylo na místě trvat na tom, že se skutečně jedná o závadu bezprostředně ohrožující bezpečnost provozu, jakož i ostatní účastníky provozu, přestože prasklina dosahuje velmi malých rozměrů. V jiných případech je možné dojít naopak k závěru, že i prasklina větší než 20 mm takovouto závadou být nemusí, a to například tehdy, nachází-li se v takové části čelního skla, kterou si řidič smí během jízdy prakticky neustále překrývat malou sluneční clonou (tzv. stínítkem), která je originální součástí každého vozidla. Tyto závěry však nelze automaticky přebírat a vždy je tak nutné hodnotit konkrétní okolnosti případu, neboť i v posledně uvedeném případě se vlivem špatného lomu světla a následným zkreslením výhledu řidiče může jednat rovněž o závažnou závadu.

[23] K otázce posouzení samotné praskliny na čelním skle tak nezbyvá než uzavřít (jak ostatně Nejvyšší správní soud uvedl již ve výše citovaném rozsudku č. j. 3 As 221/2014 - 46), že rozhodnutí krajského soudu by ohledně hodnocení závažnosti poškození čelního skla mohlo obstát, pakliže by krajský soud nevycházel pouze ze zjištění, že prasklina čelního skla překročila 20 mm, ale zhodnotil by její celkovou velikost a umístění. Taková úvaha však v rozhodnutí krajského soudu absentuje. Současně není tato úvaha obsažena ani v rozhodnutích správních orgánů.

[24] Rozhodnutí krajského soudu ani žalovaného proto nemohou obstát a skutečnost, že shora uvedené nenamítal stěžovatel výslovně v kasační stížnosti, na tom nic nemění, neboť k zásadě retroaktivity ve prospěch pachatele byl krajský soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti (*ex officio*) – v podrobnostech viz výše citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2013 – 46. K absenci zákonného zmocnění a porušení principu *secundum et intra legem* pak nelze než odkázat na obecnou právní zásadu *iura novit curia*, tj. soud zná právo, z níž první řadě vyplývá, že: „...soud ve správním soudnictví, ať již v řízení prvoinstančním nebo v řízení o kasační stížnosti, vždy z úřední povinnosti posuzuje, zda pramen právní normy, kterou chce na věc použít, je či byl součástí právního řádu“ – viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 – 87, publ. pod č. 1926/2009 Sb. NSS. V daném případě přitom není pochyb o tom, že vyhláška č. 341/2014 Sb. byla součástí právního řádu, avšak její použití v této věci nebylo možné a ve výsledku mohlo mít za následek nesprávné posouzení toho, zda byla naplněna skutková podstata přestupku, což stěžovatel v žalobě rozporoval, i když primárně z jiných důvodů – a sice z důvodu nesprávného posouzení tzv. nouzového dojetí.

[25] Skutečnost, že řízení vozidla s prasklým čelním sklem představovalo v nyní souzené věci nouzové dojetí, namítal stěžovatel též v kasační stížnosti s tím, že to vylučuje jeho odpovědnost za uvedený přestupek. S přihlédnutím ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud konstatuje, že závazné právní posouzení této otázky by bylo nyní z jeho strany poněkud předčasné. Nejprve je totiž nutno postavit najisto, zda vůbec byl naplněn základní předpoklad přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3. zákona o silničním provozu –

pokračování

tedy to, že stěžovatel řídil vozidlo, které - v důsledku praskliny na čelním skle - skutečně bezprostředně ohrožovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Teprve v případě, že by tomu tak bylo, a stěžovatel by tudíž nesměl vozidlo v provozu na pozemních komunikacích použít, je na místě zvažovat, zda se v dané věci nejednalo o případ tzv. nouzového dojetí; k tomu srov. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu, podle něhož platí, že nelze-li závadu odstranit na místě, řidič „...smí v jízdě pokračovat přiměřenou rychlostí jen do nejbližšího místa, kde lze závadu odstranit; přitom musí učinit takové opatření, aby během jízdy nebyla ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a nedošlo k poškození pozemní komunikace ani životního prostředí“.

[26] Ostatně právě na možnost nouzového dojetí se stěžovatel v průběhu správního řízení opakovaně odvolával a krajskému soudu v této souvislosti doložil potvrzení o výměně čelního skla vystavené automechanikem T. K. se sídlem v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi vzdáleném více než 100 km od Ústí nad Labem, kde byl stěžovatel zastaven policejní hlídkou. K uvedenému je nutné připomenout, že nouzovým dojetím se rozumí dojetí do nejbližšího místa, kde lze závadu odstranit. Skutečnost, zda bylo reálně možné danou závadu – tedy prasklé přední sklo odstranit na bližším místě než v autoservisu v Brandýse nad Labem ovšem krajský soud nijak neřešil. Zůstal pouze u zjednodušujícího závěru, že 100 km vzdálený autoservis takovým místem není, což bez dalšího nelze akceptovat. Prasklé přední sklo není banální závadou, kterou lze za každých okolností opravit v jakémkoli (nejbližším) autoservisu. Při posouzení toho, zda se skutečně jedná o nouzové dojetí, je nutné zvažovat vždy všechny individuální okolnosti věci a přihlížet mj. k povaze a závažnosti závady na vozidle, včetně toho, zda není nezbytné vyhledat např. autorizovaný servis. Teprve poté je na místě učinit závěr, zda se jednalo o nouzové dojetí či nikoli.

[27] K námitce, dle které krajský soud provedl důkaz výpisem z živnostenského rejstříku, aniž by ve věci nařídil jednání, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Spis krajského soudu obsahuje jak předvolání k nařízenému jednání (č. l. 46), tak i výslovnou žádost zástupce stěžovatele o konání jednání v jeho nepřítomnosti (č. l. 51). Pakliže zástupce stěžovatele výslovně žádá, aby se jednání konalo v jeho nepřítomnosti, nelze krajskému soudu důvodně vyčítat, že právě takto postupoval. A dlužno dodat, že jednání v dané věci proběhlo dne 10. 6. 2019, přičemž krajský soud provedl stěžovatelem navržený důkaz listinou – a sice potvrzením o výměně skla; současně během jednání z vlastní iniciativy provedl další důkaz v podobě výpisu ze živnostenského rejstříku k osobě T. K., z něhož zjistil, že má sídlo v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi. Tvzení stěžovatele v tomto ohledu tedy neodpovídá obsahu soudního spisu (č. l. 52 – 53) a námitka týkající se toho, že krajský soud provedl dokazování mimo jednání, není důvodná.

[28] Nedůvodná je rovněž kasační námitka stěžovatele, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, neboť ve výroku rozhodnutí nebyl uveden zvláštní právní předpis, ani konkrétní ustanovení, které měl stěžovatel porušit [§ 40 odst. 2 písm. b) bod 1. vyhlášky č. 341/2014 Sb.]. Nejvyšší správní soud uvádí, že neexistovalo-li pro vydání takovéto právní úpravy výslovné zákonné zmocnění, nebylo možné toto ustanovení do samotného výroku ani uvést. Pakliže by však zákonné zmocnění skutečně existovalo a toto ustanovení by nebylo pozdější právní úpravou zrušeno (viz výše), bylo by posouzení jeho absence v samotném výroku rozhodnutí ze strany krajského soudu naprosto správné a v tomto ohledu by mu nebylo možno nic vytknout. Absence konkrétního ustanovení

zvláštního právního předpisu ve výroku rozhodnutí sice představuje vadu podstatného porušení ustanovení o řízení, důvodem pro zrušení správního rozhodnutí je však pouze tehdy, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2017, č. j. 1 As 72/2016 – 48, publ. pod č. 3539/2017 Sb. NSS). To také krajský soud správně zkoumal v bodě 21 odůvodnění svého rozsudku a dospěl k závěru, že tato vada nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[29] Vzhledem ke všem výše uvedeným závěrům zpochybňujícím samotné naplnění skutkové podstaty přestupku je zřejmé, že žalovaný bude povinen posoudit znovu vinu stěžovatele. Za této situace považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné vyjadřovat se jakkoli k výši uložené sankce, resp. její přezkoumatelnosti.

V. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal v postupu krajského soudu důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Napadený rozsudek krajského soudu tedy s odkazem na § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil (výrok I.).

[31] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem a charakterem vytýkaných vad neměl jinou možnost, než zrušit rozhodnutí žalovaného, neboť odpovědnost za spáchaný přestupek byla vyvozena na základě aplikace podzákonného právního předpisu, k jehož vydání neexistovalo zákonné zmocnění. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2017, č. j. 3751/DS/2017, JID: 130115/2017/KUUK/Piš, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok II.).

[32] V dalším řízení je žalovaný vázán výše vysloveným právním názorem zdejšího soudu, který lze stručně shrnout tak, že je nutné znovu posoudit naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3. zákona o silničním provozu (a to především s ohledem na závažnost zjištěné závady na vozidle, které stěžovatel řídil, a případně i možnost jeho následného tzv. nouzového dojetí s tímto vozidlem).

[33] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (výrok III.).

[34] Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přísluší vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady jsou tvořeny souhrnnou částkou 9000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč, soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1000 Kč

pokračování

a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou připadající na zastoupení stěžovatele advokátem, a to jak v řízení před krajským soudem, tak v řízení před Nejvyšším správním soudem. Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce stěžovatele učinil ve věci 4 úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], 2 písemná podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], jimiž jsou žaloba a kasační stížnost, a samostatný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě [§ 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby (vyjma návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy za jeden úkon právní služby připadá částka 3 400 Kč. Za samostatný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě náleží mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny, tedy ve výši 1550 Kč [§ 11 odst. 2 písm. a), odst. 3 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Stěžovateli tedy náleží částka 12 050 Kč ($3 \times 3400 \text{ Kč} + 1850 \text{ Kč}$), zvýšená o DPH v sazbě 21% (zaokrouhleno na celé koruny nahoru) na částku 14 581 Kč.

[35] Celková částka náhrady nákladů řízení před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 23 581 Kč ($9000 \text{ Kč} + 14 581 \text{ Kč}$), kterou je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce JUDr. Emila Flegla, advokáta se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu